

MARCIUS TIZENÖTÖDIKE.

Hetfő

136. szám.

Pest, augusztus 21. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Előfizethetni csak a kiadónál országton Kunewalder házban, vidéken a k. postahivatalnál.

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve fél évre Budapesten házhozordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnegyedre Budapesten 2 ft. 30 kr. vidékre postán 3 ft. 30 kr..

Egy hónapos elő fizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forint-jával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. peng. p. fizettetik.

Legujabb nagyfontosságú hír!!

A római sánczok be vannak véve. Ez örvendetes esemény hírének ma déli 2 óra után hozta meg gr. Chotek mint futár. — Holnap bővebben.

Pest aug. 21.

Ma volt a legviharosb ülés, a parlament megnyitása óta.

És mint közönségesen szokott lenni a legnagyobb többség lármázott, tapsolt, dörömbölt, éljenezett, s utóbb kiszült, hogy azt sem tudták miről volt a szó; mert midőn arra került a sor, hogy határozatot hozzanak, a hány ember volt, annyi féleképen kívánták a kérdést feltétetni.

Mindenek előtt egy futólagos tekintet viszonyainkra, s kérjük az olvasót, venné figyelmébe e következő tényeket.

Tény az, hogy az osztrák ministerium Magyarország ellenében a legellenségesebb indulattal viseltetik. Ezt olvassuk a bécsi ministerialis lapokból, halljuk naponként a szószékről.

Ezen ellenséges hatalomnak tudjuk főczélja az, hogy a magyar had- és pénzügyet kezébe kerítse, mely czélja ellérésére minden alattomos

s nyilvános eszközöket fel is használ. A többi közt még mai napig is folytonos correspondentiában van a magyar hadi commandókkal, s még ez előtt tán tíz nappal kellett a magyar hadügyministernek eziránt, mint tudomásunkra jutott, a bécsi ministerium előtt tiltakozni.

A mi a sorkatonaságot illeti, hogy közöttük számosan vannak, kik a régi rendszert visszahajítják, az igen természetes, sőt azon rendszer-nél fogva, mellyben neveltettek, azt tőlök olly különös rosz neven venni nem is lehet.

Illy körülmények között tegnap éjjel Szentkirályi Mór, királyi biztos, megérkezik ama szomorú hírrel, hogy az ostromot a magyarok megkezdtek, de visszaverettek.

Az olvasó elképzelheti, minő leveretést okozott ez. — Mellé kell adni az oppositio azon rettenetes vádját, hogy a ministerium valamint az országgyűlést megelőzőt hónapokban semmit sem tett, úgy az ülés óta, daczára roppant majoritásának, semmi komolyabb nem történik.

Ki az, ki szíve mélyéből ilyenkor el ne volna keseredve. — És a többség jónak látta egy szónoknak teljes elkeseredettségében kimondott szavát felkapni, s abból egy olly parlament-i kravallt mesterkéltni, millyennek párja a történetben is ritka.

A kamarában ülés előtt a csarnokban, s a melléktermekben mindenféle csoportulások alakultak.

Beszéd tárgy a tegnapi csata. — Reggel négy órakor kezdődött volna az ütközet. — Bakonyi ezredes első volt a megtámadásban, s már vagy kétszázadmagával fenn is volt a sánczon, de hátulról semmi segílyt nem kapott, sőt még az ágyuzás is megszüntetvén, a derék ezredesnek természetesen vissza kellett vonulni.

A történetnek illy alakban lett előadása nagy-szerű hatást tett. —

Ha a dolgok ezen alakban fogtak volna megvalósulni, a ministerium nem fogott tovább élni, mint a mig a hivatalos s kimerítő tudósítások megérkezendek.

És nemcsak azért, mert a szerencsétleneknek nincsen barátja: hanem különösen azért, mert az alsó tábornak mikénti szerkezete egyike azon indiciumnoknak, mellyből a ministerialis politika czél-szerűsége vagy hasznavehelligsége kitűnhetik.

Zakó István bács megyei követ az ülés kezdetén kéré a házat, méltóztatnának egy bizottmányt kirendelni, melly vizsgálat alá venné, mint történt a támadás, s ha valjon a veszteség nem valamely-lyik vezérnek hibája által okoztatott.

Perczell Mór szónoklatában keményebb kifejezéssel élt, s előre bocsátván ismert körülmé-

nyeink némi rajzolatát, oda nyilatkozott, hogy azon támadás elrendezésében, vagy a rendezés kivételében árulásnak kellett történni.

E kifejezés bírálata huzta ki az időt egészen délután három óráig.

És azt gondolja tán az olvasó, hogy kimondatván a oontroversus szó, a többség tömegben állott fel, s protestált? nem. A szó meglehetősen hatás nélkül hangzott el. Még az elnöknek sem jutott eszébe az ellen kifogást tenni, annál kevésbé gondoltunk arra, hogy a szónokot rendre kellene utasítani.

És még is, mi minden következett e gyanúsító szóból.

Kossuth, Batthyáni, Szécheni, Mészáros egyenkint rohantak a szószékre. — És merjük állítani, hogy minden, de minden erejüket az utolsó iziglen kimerítették csak hogy a szónokot leverjék. —

Azt mondtuk minden erejüket. Kossuth három négy izben az ingerültség legmagasb fokán szólott, vonásai dultak voltak. Batthyáni és Mészáros fenyegetőztek — s kinyilatkoztatták, ha a ház a ministeriumnak u'ra rögtön bizalmat nem szavaz, ők lelépnek, s hogy hónap ministerium nincs! —

Kossuth egy bizottmányt kért kiküldetni, melly előtt Perczell Mór adná elő azon vádat, mellyet a szószékből a katonaság ellenében szórt. —

Ezen indítvány miután azt a többi ministerek nem pártolák, daczára annak, hogy az első megemléteskor a nagy többség azt zajos pártfogásával magáéva tette, később mégis elmellőztetett.

Batthyáni azt kívánta: mondja ki a ház, hogy Perczell Mór kifejezését roszaolja. — E kérdéshez a ministerium lételét hozzá kötötte.

És a rosszalás kimondatott.

Most arra került a sor, hát ha Perczell Mór szavait bebizonyíthatja? Az az küldjenek ki bizottmányt, mint Kossuth indítványozta.

Erre Deák Ferencz megmutatta azt, hogy bizottmány kiküldésének helye nincsen. Perczell Mór adja be adatait a ministeriumnak.

A minister még ebből is cabinetkérdést logikázott ki, a mennyiben azt állította, hogy Europa szerte, mindenütt az illynemű vádak elfogadására a kormány szokott megbízva lenni, s ellenkező csak akkor történik, ha a kamarának a kormányban bizodalma nincsen.

Szép kelepce — Kossuth indítványoz valakit s arra Deák azt feleli, hogy az egész világon egy illy indítvány elfogadása bizodalmatlanságot fejez ki a kormány ellen.

A bizottmány elmaradt. Perczell elítéltetett, kihallgatás nélkül.

A jelenet egy új „törpüljön le a minoritás“ volt. — Tribunal egy szónok ellen! — Igaz,

hogy később ezt a tribunal ugyan csak meggyengíték értelmében, de ez így szokott lenni. — Először törpüljön le, másodsor tribunál, melly előtt ha tetszik az illető megjelenhet, később majd meg kell jelennie, ismét később pedig eljő a guilotin-system.

Igy szokott az lépcsőnként bekövetkezni.

A mai ülés nyilvános indicium arra: hogy Magyarországon vannak, kik pusztán tárcza-kérdésért, midőn annak elvesztésére a probabilitás úgy áll, mint 1 : 10hez, már az első lépésnél a terrorismus legotrombább rémeihez kénytelenek folyamodni.

E tárgyról temérdek mondanivalónk van. Tán holnap elmondjuk erre vonatkozó eszméinket, ha csak mint több ízben történt, a sebesen rohanó események holnapra, már nem más tárgyat fogunk tollunk alá bocsátani.

Pest aug. 19.

Ha Marius vagy Camillus úgy láttak volna a haza megmentéséhez, mint a mi minsteriumunk, — nem adózhatott volna neki diadal-ívekkel s babérral az igazságos Róma; mert a diadal-ívek alatt hihetőleg a gallusok rabló-hada vándorolt volna be.

Rendkívüli vész között, forradalmi állapotban a hon megmentésére legsikeresebb mód a közlekedés felhasználása.

Hogy pedig most, midőn új szabadságunk még csak a régi zsarnok-rendszer megdöntésében, nem pedig egyszersmind körülbástyázott függetlenségben is áll — még mindig forradalmi állapotban léteünk — senki sem fogja tagadhatni.

Országunk egy remek mű, mellyet sok műkedvelő szeretné gyűjteményébe sorozni — s oltalmat idegen nemzetek sympathiájában, kik saját lételük kérdésével bajlódnak — hiában keresünk.

És épen azért, mert önrönkre vagyunk csupán szorítva — fenállásunk egyetlen garantiája a mindent áldozni kész közlekedés, s a kormány-nak és nemzetgyűlésnek kötelessége volna ezt minél magasabb fokra potencirozni.

Ámde uram fia! hogy állunk e tekintetben?

Ministeriumunk sok tagjai nagy érdemmel bírnak — kétség kívül, régi rabságunk lánczai összetépésében, — ámde erejüket ez élet-halálra vitt csatában elveszték, s abból a kivivott szabadság biztosítására mitsem tarthatának meg.

Felderült reánk az új nap, ámde az éjnek bajnokait — a setétség leküzdőit reggel álomba merülve találtuk.

Az ifju elemekből összeállítandott nemzetgyűlésnek lett volna feladata felébreszteni a szunyadokat, rugóul szolgálni a gyengült erőknél, s miként hatalmas vizárnak mozgásba hozni a státus-igazgatás nagyszerű gépeit.

Miként felel meg ez hivatásának? megmondá Lucanus még Krisztus előtt: „stando stetit, cubendoque recubuit.”

Egy farka gulyáshüevő táblabíró, — egynehány tuczat urbéri bonificatiót féltő földesúr —

egy rakás pihent közhivatalnok — s bonbono dandy közt, homocopaticé felosztva a democra elem kevés egyéne, — ez a nemzetgyűlés, melly nagyobb részint a közös hon nagy tüzhelye helyett önérdéke konyhájához hord tüzelni forgácsot.

S ha néha egy kissé dörömbötni kedve jön, és egyik, vagy másik minister csendet kérő szende pilanatására nesztelen lethargiába süllyed.

És így alusznak versent kormány s nemzetgyűlés míg körülök csatazaj riad- s belháború lármaharangja szól.

A középpont ifju népe, melly a tetszhalottakat tán megpróbálná fölírni álmukból, mellyben az átalakító Marciusnak lelke Pesten Pozsonyban, s Bécsben egyaránt élt, és él most is — mellyet némely teins karok és rendek bezáratásra érdemesítettek — a harci dob legelső perdülésére elrohant, éltét vive gátul a lázadók rohanása ellen.

Mi csoda hát ha a kormány s nemzetgyűlés a hon megmentésével oly álmosan vesződnék, mint az angol parlament a kutyaadó fölemelése iránti törvényjavaslattal.

Másfél hó hiába, üresen elszalasztva, vakmerőn elvesztegetve, most nagyobb teher mint millyet árva lelkünkre venni bátorokdánk.

Megyeiek ott a provinciában! gondolatok e midőn hallottátok a megajánlott haderő hírét, s hévvel nyultatok köszörült fegyvereitek után, — hogy még egy hó mulva is gyáván otthon kellessétek vesztegelnetek?

Gondoltátok e hogy, képviselőitek aug. 19-én még a felett sem lesznek tisztában, valjon pantalon, vagy dolmányba öltöztessenek e benneteket a hon megmentésére?

Gondoltátok e hogy gyermeknevelési törvényekkel vesződtetik követeiteket midőn a déli szél házatokra a nem távol lázadás gyújtó szikráit szórja?

Gondoltátok e midőn hadügyministerünket oly tűmódjára keresték az Els és Pó harczosai közt, midőn megjöttekor olvastátok magyar születését, viseletét, s magyar lelkületét, gondoltátok e hogy ez az egyetlen (?) magyar ministernek való katona német bugyogóba dugat, osztrák zászló alatt sváb commandóval fog vezetetni a harczba benneteket?

Gondoltátok e mikor a bizalom-szavazó deputatiókat tuczat számra küldöztétek ide, hogy ugyanazon ministeriumnak bennetek még csak annyi bizodalma sem legyen miként lelkesedétekre bizva e hon megmentését — annak szabad működési tért engedjen: miként el ne higye hogy ha Trézianak meg tudtátok e hont tartani, annyival inkább megtartandjátok magatoknak.

Gondoltátok e hogy avagy csak eszébe is jusson . . . e ministeriumnak, hogy ti e hont csak németül menthetitek meg?

Engedjete meg, mi soha illy vétkes feltevésekkel a képviselőházat s a kormányt sérteni nem mertük volna.

Mi azt gondolok, hogy a ministerium midőn kikiáltá hogy a haza veszélyben van, nem foglatolgtatni s törtszámozni, hanem enged tért s módot a magyarnak, megmutatni miként nem áll hátrább honszerelme Carthagoénál.

Közlekedés menti meg a hazát, s ezt most törpíteni, annyi mint a hon lételével vakmerőn játszani.

Hanem azért ministerek calculálatok és okoskodjatok: csak hogy ha az ellen egyszer Budán talál lenni, hiába fogjátok mondani: noli turbare circulos meos.

Berkes.

Ó-Becse, aug. 12. 1848.

Négy napot töltöttünk Török-Becsén, nyugtalansággal teljeset. Török-Becsének fekvését, valamint az egész tábor helyét legezészerűbb leend egy alkalmas földabroszon megtekintentek; most csak annyit jegyzek meg, hogy Szolnoktól menve a Tiszán elsőben Ó-Becsét érjük a jobb parton, többnyire rácok-lakosokkal, — utána mintegy két órányira fekszik Török-Becse a bal parton, csinos külsejű város harmadrészben magyar lakosokkal. A főtábori hely Ó-Becse; e körül fekszenek: Földvár egy és fél órányira; Szent Tamás két órányira, mindkettő a rácok hatalmában a legujabb idők óta; ezek után nyulnak el mintegy 12 mf. hosszú vonalban a római sáncok.

Fentebbi leveletem 8-dikáról irtam; a következő nap délutánján — az őrnagy szállása előtt állott az egész zászlóalj, midőn valaki a tiszapart-ról bekiált hozzánk, hogy Borjas nevű magyar falut a rácok felgyújtották. E hír méltó ingerültséget okozott, melly egyetlen kiáltásban tört ki, hogy tüstint menjünk a rácok ellen. Az őrnagy megígérte, hogy egy századot kiküld, s eltávozott, — néhány percz mulva visszatérve azon rendeletet adá ki, hogy a II-dik század rögtön induljon Borjas felé. E rendelet általános éljennel fogadtatott; mi a 2-dik század emberei büszkék valánk, s örültünk a szerencsének, hogy elsőik lehetünk a vadráczok szemébe nézhetni; társaink bánatos s némileg irigy szemeket vetének ránk, hogy velünk nem jöhetnek. Nehány pillanat alatt készen valánk, s zene kíséretében indultunk, mondhatom magasan feldobogó kebellet, mellyet harczias bátorság szintűgy, mint halálos boszúvágy emeltek. — Vezetünk a városon kívül egy erdőszélbe vezetett, hol egyúttal a tábori jelszavakat, s utasításainkat is kiadta. Ez utasítások szerint említett helyen kelle egész éjjel maradnunk — a rácok netáni beütését meggátolandók. Gyönyörű éj volt, a hold teli fényben világolt felettünk — de a szép éjben veres lángokban égtek szegény magyar testvéreink háza! Mentenünk nem lehetett, mert a Tisza túlpártján elrejtet ágyútelepekből folytonosan tüzeltek át a rácok. Reggel felé a tűz elhanvadt s mi hazatértünk. Ekkor tudtuk meg, hogy a Ferencz-Károly ezred magyar vitézei vannak indulóba Borjasra, hogy a megfutamadott lakosok megmaradt javaikat elhordhassák. Ezek el is mentek, — az ellenség a mint megpillantá, ágyúzni kezdett; de a derék katonák a házak fődözete alatt a Tiszaparton felállított sáncba menekültek, mellyet korábban a lakosok készítettek önvédelmökre, s innen puskáztak át a rácokra, kik többnyire gatyában vannak, s mintegy 4 — 5öt megöltek közülök, közülünk csak 2 csáko lövetett keresztül. E derek vitézek bá-

torsága helyre hozta, mit Rohonczy a csongrád-megyei Nemzetőrség parancsolnoka elrontott. A mint ugyanis hírül hozatott, hogy a rácok átjöttek a Tiszán, Rohonczy azonnal oda küldetett, — de rossz helyre vezetvén seregét, hol a Tisza és egy nádas közt az ellenség minden lövéseinek ki volt téve, megijedt, s a helyett, hogy a lövés körén kívül felállított volna seregét, hol mindaddig kellett vala maradnia, míg a borjasiak, mindenökre összeszedve, eltávozhattak volna vele, — rögtön visszatért T. Becsére, mit látván a lakosok, hogy a bizonyos halák elkerüljék, sereggestől miénk utánna. — A rácok látván a csapat elvonaltát, átevezték s a falut két oldalon meggyújtották de szerencsére, mintegy 18-20 ház éget el belőle; a szegény lakosok utána való nap a mi megmaradt mind elhorták. —

Csak egy-kissé körül kell tekinteni e vidéken s látni lehet, mikép e nép rendkívül fanatizálva van főképp pápai által; a torontáli, bácskai sat. falvak s városokból sereggestől mentek nők férfiak s leányok részint a római sánczokba, részint a csuroghi táborba, melly amazok szomszédságában van. — E hó elején a csurogiak a t. becei gulyát elhajtották, de olly kikötéssel hogy a magyarok marháit visszaadandják; a magyarok két követet küldtek, a csajkások mindkettőt letartóztatták s maig is fogva tartják.

Az éjeket töbnyire mint őrcsapatok a városon kívül töltök szabad ég alatt, s erdők, kukoriczák s kenderföldekben czirkáló csapatokat bocsátottunk ki. 10-dikén éjjel hire jött, hogy a rácok — valamit machinálnak, jó készüléttel kimentünk két század; menyörgés s esőzuhogás közt állottunk őrhelyeinken; 12 óra tájban egy nagy csapat jött; az örök megállítják s ki vagy-ot kérdeznek, mire válaszul nyerek: becsületes magyar emberek, oda mentünk s két Ferenczkár. ezredbeli közvitéz néhány derék szentesi lovas nemzetőrrel-900 birkát hajtottak, miket a rácoktól vettek, el a juhászokat is fogva hozták; de nem gyilkolták meg kannibali kegyetlenséggel mint a fentebbi kérelemben említett juhászt a rácok.

Tegnap városszerre riadót doboltak; a huszárok mint a villám vágattak; okát kérdeztük, némelyek azt mondták, hogy a rácok a hadügy-ministert akarják elfogni, ki Becskerekéről visszajöendő volt. Egyszerre talpon voltunk — elszántan bármilly csatára, megmentendők kedvelt ministerünket. Egy kis tréfa volt, de a mi jelen időkben igenis valószínű. Tisztelkedni mentünk, hol a derék minister lelkes beszédet tartott hozzánk.

T. Becsén velünk voltak a csongrádi gyalog és lovas nemzetőrök, számra mintegy 1300; 4 compania sorkatonaság a Ferencz-Károly-ezredből; mintegy 30 huszár. E táborhely az ó-becsei és becskerei táborokkal összeköttetésben van.

11-diki éjjel három nőt fogtunk el férfi ruhába öltözöttet, kik mintegy 60-70 darab marhát hajtottak a rác tábor felé. A foglyok őrizet alatt vannak; a marhákból 4 darabot kaptunk s már hármat föl is emésztettünk. — Ugyancsak t. Becsén egy kereskedőt legényével együtt fogtunk el, kik a rác táborba akartak írni, hogy a csurogha rácok mi hamarabb jöjjenek, mert néhány

nap mulva késő lesz. A 3 és 4-dik század három vad ráczot fogott el, kik őreinkre a kukoricza közül löttek stb.

Aug. 12-dikén jöttünk el t. Becséről Ó-becsére. Bechtold vezér azon nyilvánítsa következtében, miszerint bennünket oldala mellett akar a csatában használni, miért a derék vezért hatalmasan megéjenezték. Ó-Becsén mindenféle ismerősökre akadunk; a katonaság nagy részében jó testvéries szellem uralkodik. Ma a vendéglőben a derék Lenberg kapitányt köszöntöttük fel; mire a nem csak vitéz, de jeles szónok is, a honért lángoló szavakban válaszolt. Egyenkint a várost elhadgyjuk s táborba szálunk, hol valódi örömmel halljuk az előőrök tüzeléseit, d. u. 2 óra városzerre riadót dobolunk.

Az előőrökre kirendelt huszárok jelenték, hogy a rácok földvár felől előre nyomul; doboltatott; 3 századunk azonnal talpon volt, s első jelent meg a táborhelyen, 2 század huszár és négy ágyu, a honvédnek egy csapata, csak hamar megjelentek.

A huszárok szertesét egyenkint mentek kémlelni; mi utánok, mellettünk az ágyuk, vagy fél mértföldre megállottunk s vártuk a jeladást, a ráczok mint nyulak megfutottak, visszatértünk olly hiszemben, hogy nem soká ismét felriasztattunk. A rácok töbnyire vesztesek voltak eddig, és mégis nyertek, közülök jutott két fontos erősség, Földvár és Szent-Tamás. Had tervök jól kiszámított, minden darab föld, mit elfoglalnak, sánczá alakítatik. Miket körösleg mély gödrökkel ásnak körül, hogy a megrohanást akadályozzák.

Isten veletek, jövő levelem csatabirt viend hozzátok.

Szabó János,
hadn.

Bécs aug. 19-én 1848.

Tisztelt szerkesztő ur!

Remélem igénye lesz a „svarcz-gelb“-ek központjából ollykor néhány tudósító sort venni.

Ime mindjárt szolgálók néhánynyal:

Higye el tisztelt szerkesztő ur! bármilly rosszszul hangozzék is a „svarcz-gelb“-féle nevezet, ha az ember tetőtől talpig becsületes magyar létebe bejárja az itteni köröket, s csak félfüllel figyel mindazon okoskodásokra, mellyeket hazánk viszonyairól szönek lúznak, lehellen epéje felforrtában meg nem sárgulnia, s az illy tökkel ütött eszmeszüleményeket teljes szívéből nem gyászolnia. Ez értelemben minden itt tartózkodó hazafiúilag érző magyar és töb kevesebb svarcz-gelb-nek nevezhető!

Hegedült arról szent Dávid, ki a bécsieket capacitálni akarja, önzésük olly nagy, mikép csak anyagi érdekeik szempontjából tekintik a magyar státus mozgalmait. A kéjekhez szokott nép, minden eljárásunkban, városa központi jellemét félti, mellynek megszünte őt megfosztaná

a multságok ezer nemeitől. Kezét fogja nyújtani a slávnak a magyar ellen, ha ez által emlitem félelmét elosztatni reméli, vagy megfordítva cselekszik, ha majd így sikerülendeni véli fővágát.

A magyart hálátlannak czimezi. Austriának, úgymond, nincs most semmi haszna Magyarországból. Ez a legszerencsétlenebb eszme, min atalkodottan szeret nyargalódní. Ki a bécsieknek képes fejkéből ez eszmét kiverni, hogy hazánk soha, de soha, Austria provinciája nem volt, az, úgy hiszem, nagy dolgot visz végbe, s utat tör capacitalasukra; míg ez nem történik, mind hiába.

Az az átkozott statusadósság megrendíté gyökereiben irántunk rokonszenyüket. S milly álokoskodásokra vetemülnek annak bebizonyítására, hogy részünkről csakugyan fenforog kétségbe nem vonható kötelezettség annak egy részét elvállalni. Példakép következöt közlök. A „Presse“ utóbbi számai egyikében azon eszme állittatik, miszerint az austriai adósság hitelalapja általános, az az, a birodalom öszves status-jószágaira van alapítva, tehát Magyarországra is. Ennek kapcsában folytatja, valamint a többi tartományok, úgy honunk is tartozik arról kezeskedni, s szükség esetében törlesztéséhez a reá aránylag háritott illetékekkel járulni. Meg nem gondolá azonban a sárgaképü s feketeajkú néni, hogy ez állítása csak akkor volna igaz, ha a status-adósságnak általános hitelalapul szolgáló állami jószágok egy köztestet képeznének, különben nem. Magyarhon kamarai jószágai pedig külön érték-alapot képeznek. A boldogemlékezetü magyar udvari kamara csak a királynak volt alárendelve, mint ez törvényeink (jelesül az 1715: 18, 1723: 16, 1741: 14.) világosan tanusítják, a közönséges udvari kamarával csak folytonos érintkezésben levén. Ennélfogva a mint Magyarhon kamarai jószágai, a birodalom többi tartományaiéitól különböző voltuk miatt, különböző kezelést szükségelttek, úgy megfordítva, azoknak különböző kezeltetéséből külön voltukat következtethetni. Ha tehát az austriai kormány adósságokat tett, ezeknek általános hitelalapul csak a hatósága alatt levő austriai kamarai jószágok szolgálhattak. A kereskedésből eredő terhek ennélfogva hasonlag csak ezekre háromolhatnak.

Azonban szalmát csépelne az ember ha illyesmiről akarná a bécsieket jelenleg meggyözni.

Ismerek valamely fiatal fizkót, ki szeret vitatkozni, de nem tűrheti állításai felforgatását; valahányszor ellenfelének sikerül, őt érvei alaptalansága miatt szorongattatásba hoznia, bedugja fülét, s nem hallgat többé szavaira. . .

Illyenek most irányunkban a bécsiek is.

Azonban mára elég: máskor többet ha tisztelt szerkesztő ur! szivesen fogadja e keveset.

Isten önnel.

Ödön Találdki.

Gyász-hirdetmény.

Féja Lajosnő született Gyertyánfi Nina f. 1848. auguszt 20-án hosszan tartott aszkórában, életének 50-dik évében, férje Féja Lajos torontálmegyei tisztviselő, édes anyja özvegy Gyertyánfi Lukácsnő született Placsintár Julianna; számos testvérei, s rokonai mély bánatukra Pesten elhunyt; — kimultával férje az erényes nejétől, atyafiai hű rokontól, az ügyefogyottak pedig igaz jótévedőjéktől fosztattak meg, — Béke hamvaira!

H I R D E T É S E K.

A festő-academiai gyámolító-társulat

részeről f. évi aug. 15-én d. e. 10-órákor megtartván a 6 eredeti olajfestvénynek ki s o r s o l á s a következő számok lettek nyertesek. 505; 1359; 1287; 975; 863; 1333. — Ha három hónap leteltével nem jelentkeznek valamelyik nyerő, az illető nyereség a társulat javára fog fordíttatni. Pesten, aug. 15-én 1488.

Ney Ferencz
mint a fest. acad. társulat,
ideigl. titkára.

Jószág bérbeadás.

Pest városához 1 $\frac{1}{2}$ órányira helyezett 1200 hold szántóföld és kaszálóból álló egy tagú birtokrész, kényelmes úrilakkal, szükséges gazdasági épületekkel és belső telkekkel f. év Sz. Mihály napjától több évre haszonbérbe adandó — a haszonbéri feltételek Mihályfy Antal táblai ügyésznél megtekinthetők.

Haszonbérbeadás.

Szentes város közönsége — nagy kun szent Márton, és Szelevényi határra benyúló 1110 holdból álló pusztáját egy tagba — a város közelében lévő 2272 holdból álló szent László pusztáján lévő derék majorsági épületeket 500 holddal — a többi részét 5 holdanként — végül Tési pusztában lévő 501 holdra menő birtokát két tagban e folyó évi szent Mihály hava 10-dik napján tartandó árverésen 3 évre kiadni szándékozván — a haszonbérleti kívánók egy hold után 30 pengő krajczár bánompénzzel ellátva az árverésre felkértek. —

Budán a 7 választó-hercegnél egy 4 üléstőlútkocsi, a legjobb állapotban, hozzá tartozóval együtt, és egy Neuticsáni eladandó. Tudakozódhatni utána, a fehérvári gyorsutazás kiadójánál.

Geibel Károlynál

Pesten a fehérvaj-utczában épen most jelent meg, és minden hiteles könyvtárban kapható:

A szórványos és göresös choleraanak

egyszerű s biztos orvoslása,

a basonszenv (homoeopathia) elvei szerint,
kiadta

Horner István,

orvostudor, t. Heves vármegye tiszt. Gyöngyös városa rendes fő- és kórházi igazgató orvosa.

A ki visszaemlékezik azon fényes sikerre, melylyel a hasonszenv már két ízben 1831-ben és 36-ban a szenvedő emberiség javára a cholera-betegség ellen működött, annak csak örvendeni lehet e munka megjelenésére; most pedig azonfelül elkerülhetetlen kézikönyv leendő mindenkinek, ki a choleraanak újabb feltámadását már hazánkban is, részint ministerialis rendeletek nyomán, részint hírlapokból olvassa. S így e munkát ajánlani fölösleges volna. Csak annyit kell mondanunk, hogy szerző 11 évektől óta egy hasonszenvi kórház igazgató orvosa semmit el nem mulasztott, a mi e munkának valódi practicai hasznát a betegágnál nyújthatna; azonfelül pedig már azért is megérdemli a t. közönség figyelmét és pártolását, mivel egyszersmind jutányos árért magánál a szerzőnél a cholera ellen javallott gyógyszerek is megkaphatók.

Ára csinos borítékban füzve 24 kr. p. p.

Osztald testvérek

a Jóseftéren

nemzetőrök számára ajánlják a következő feltűnő jutányos áron kész czikkeiket, mint:

Lovas- és gyalogkard alpaccafém és aczélból.

Lószerszámra való borítványok alpaccából.

Gombok ezüst-, alpacca- és vegyitékből.

Czimerek, lótakaró, csákó, és **töltéstárczára való**, ezüst és alpaccából.

Gyalog- vagy lovasságnak való töltéstárczák, kardszijak.

Derékkötők, döf- és vágzsu-rony- hüvelyekkel.

Gőzhajók járása.

A. A Dunán.

Pestről Bécsbe naponkint reggeli 6 órákor, Győri közlekedéssel.

B. A Tiszán.

Szolnokról Szegedre, Tittelbe és Zimonyba, Pesttel kapcsolatban: minden kedden.

„ Szegedre: minden szerdán és szombaton.

„ Tokajra: minden csütörtökön.

Szegedről Szolnokra: minden hétfőn, csütörtökön és szombaton.

„ Zimonyba: minden szerdán.

Zimonyból Tittelbe, Szegedre és Szolnokra; minden csütörtökön.

Tokajból Szolnokra: minden vasárnap.

Indulási idő Szolnok, Tokaj és Szegedről: reggeli óra.

Minden kedden indul egy vontatógőzös Szegedről Zimonyba, és minden pénteken Zimonyból Szegedre.

Az első cs. kir. szab. dunagőzhajózási társaság főugynöksége.

Magyar központi vasút.

Naponkinti indulások 1848-dik Majus 20-tól Augusztus végeig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggeli 6 órak.

„ „ tehervonat délben 11 ó. 45 p.

„ „ személyvonat délután 2 óra.

Szolnokról Pestre. Tehervonat reggeli 3 óra 45 percz.

„ „ Személyvonat reggeli 6 óra 25 perczkor.

„ „ Személyvonat délután 2 óra 15 perczkor.

Pestről Vác felé reggel 6 óra 30 percz.

„ „ délután 2 óra 30 „

„ „ „ 5 „ 30 „

Váczról Pest felé reggel 8 órákor

„ „ délután 4 „

„ „ „ 7 „

A magyar központi vasút igazgatósága által.

Megjelenik e lap **MINDEN ESTE.** Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. **EGYES SZÁM** ára 3 kr. pp.